

Hồi thứ mười ba

Hại La Thông, Định Phương làm kẻ Cứu tiểu soái, Đồ Lư mền tài

Khi La Thông sai bốn tên gai tướng trở về Trường An rồi, liền truyền lệnh cho chư tướng kéo binh vào ải Huỳnh Long và qua thẳng Mộc Dương thành.

Đây nói qua Xích Bích Bửu Khương Vương, thừa tướng Đồ Phong, nguyên soái Tô Xa Luân đang rồi uống rượu. Khương Vương nói với Tô Xa Luân rằng:

– Trẫm nghe đồn binh Đại Đường đến đánh tiếp, đã phá ải Bạch Lang, Kim Linh Xuyên, Ngân Linh Xuyên và Giả Mã xuyên, ba anh em họ Thiết Bối đều tử trận hết, thiết trẫm có lòng lo sợ chẳng cùng.

Nguyên soái Tô Xa Luân tâu rằng:

– Xin Lang Vương chớ lo sợ mà tổn hao mình rỗng, vì anh em Thiết Bối hữu đồng vô mưu, nên mới mất ải mà bỏ mình, còn công chúa giữ ải Huỳnh Long, thì túc trí đa mưu, thêm tài cao phép lạ, có lo gì Binh Đường vào đây ặng.

Vua tôi vừa bàn luận dứt lời, xảy thấy quân thám tử chạy vào báo rằng:

– Nay công chúa về trào, nên xin báo lại.

Lang Vương nghe báo cả kinh nói:

– Nguyên soái! Quả thật binh Đường thể mạnh tướng hùng, phá ải tợ chẻ tre, nên công chúa bỏ ải Huỳnh Long mà kéo binh về nữa đó.

Tô Xa Luân nói:

– Xin mời công chúa vào hỏi cho rõ nguyên do.

Lang Vương y tấu, Tô Xa Luân lật đặt lên ngựa, dẫn binh ra thành nghênh tiếp nói rằng:

– Tôi là Tô Xa Luân, xin rước công chúa hỏi trào.

Đồ Lư công chúa đi trước, Tô Xa Luân theo sau, công chúa vào điện quỳ xuống tâu rằng:

– Trước ngai vàng con lạy ra mắt và chúc vua cha sống lâu muôn tuổi.

Lang Vương hạ chỉ cho ngồi và bảo rằng:

– Duyên có chi mà con phải bỏ ả Huỳnh Long mà chạy trở về đây?

Đồ Lư công chúa thưa rằng:

– Cách mấy ngày trước con xuất trận cự chiến với Đường binh, gặp một vị nguyên soái tên La Thông, vì va có phép lạ phá mất phi đao của con, con liệu thế khó thủ nổi thành nên phải về tâu cho cha rõ, xin cha định đoạt lẽ nào?

Lang Vương nghe tâu tợ kim châm dạ, như lửa cháy mảy. Lúc ấy vua tôi lấy mắt nhìn nhau, chớ chẳng thương nghịặng kể chi cả.

Nói qua La Thông khi kéo binh đến thẳng Mộc Dương thành, xảy thấy quân thám thính báo rằng:

– Bẩm nguyên soái, nay đã gần thành Mộc Dương rồi.

La Thông nghe báo đề mắt xem coi, thấy binh vây bịt bùng, nước chảy qua không lọt, gió thổi chẳng thông. Chúng tướng xem thấy kinh tâm đờm vía. La Thông truyền lệnh an dinh ăh trại, sắp đặt đội ngũ đầu đó hăn hòi, việc sắp đặt xong rồi La Thông mới nói với Trình Giảo Kim rằng:

– Dạ thưa bác, hôm nay cháu đơn thân độc mã, quyết đập phá vòng binh vào Mộc Dương Thành, đặng tâu rõ cùng bề hạ, hễ bác nghe súng hiệu nổi lên, thì phải dẫn binh đánh vào, trong đánh ra, ngoài đánh vô có như vậy vòng binh mới rã.

Trình Giảo Kim khén rằng:

– Hiền điệt phân hữu lý, song cũng phải tiểu tâm cẩn thận mà làm.

La Thông nói:

– Xin bác chớ lo.

La Thông nói dứt lời, xách giáo lên ngựa xuất dinh, xông vào trùng vây mà trở tài đánh phá.

Lúc ấy binh Phiên xem thấy mới hỏi nhau rằng:

– Quái lạ dữ kìa! Viên tiểu tướng nào mà dám đơn thân độc mã xông vào phá vòng binh, không lẽ tướng Đường lại bạo gan đến thế?

Tên quân khác nói:

– Thiệt cũng lạ! Vậy chúng bta cứ bắn vãi ra coi nó làm sao cho biết.

Rồi đó kẻ gương ná, người trương cung bắn tên vãi như mưa bắc. La Thông dùng ngựa lại, luân thương đỡ tên ra hết ráo, còn miệng thì kêu nói:

– Chúng bây đừng bắn nữa, nay cứu binh đã tới, hãy tránh ra cho mau, nếu diên trì ta đập nát như kiến cỏ.

La Thông nói dứt lời, giục ngựa xông tới vòng binh đánh phá, làm cho Phiên binh hoảng kinh, hồn vía lên mây run cầm cập, cầm cung mà bắn không đặng, còn xách ná mà trương chẳng ra, đứng trơ trơ như hình đá.

La Thông đâm đũa nào nào lặn ra đũa đó. La Thông phá đặng vòng ngoài, đánh lần lần vào vòng trong, Phiên tướng xông ra ngăn La Thông đều bị La Thông giết sạch, rồi ráng sức bình sinh phá hết bảy vòng binh mới thấy Mộc Dương thành, trên dựng cờ Đại Đường bay phát phới.

La Thông xem thấy cả mừng, bèn dừng ngựa lại nghỉ một hồi, mới chạy đến thành Nam kê cửa, xảy nghe pháo nổ vang trời, La Thông giật mình day lại, thấy một tên tướng Phiên cầm siêu nhắm mình chém tới, liền lật đật cử thương gạt ra rồi nạt rằng:

– Phiên tướng tên họ là chi sao dám ngăn đường bốn soái?

Tên tướng Phiên ấy nói:

– Ta là bộ hạ Tô Nguyên Soái, đại tướng quân Hồng Bào, ta vâng lệnh cầm binh thủ dinh hơn mấy tháng, bộ nhà ngươi chưa biết cây siêu ta lợi hại thế nào sao mà dám tới thành Nam này, hãy qua nơi khác mới tồn tánh mạng.

La Thông nổi giận không thèm đáp lại, hươi thương đâm nhào, Hồng Bào cử siêu rước đánh. Hai người đánh ước hơn sáu mươi hiệp, Hồng Bào hươi siêu nghe vụt vụt, chém bổ vào mặt La Thông, La Thông múa thương đỡ hết ngọn siêu ra nghe rang rang gần mẻ lưỡi siêu, rồi sau đó hai người đều ra sức anh hùng đánh bốn mươi hiệp nữa song cũng chưa định hơn thua. La Thông hét lên rằng:

– Phiên tướng! Hãy coi mũi thương ta đó.

La Thông hét dứt tiếng thì đâm vào yết hầu Hồng Bào một thương nhào xuống ngựa. Binh Phiên thấy chủ tướng chết rồi liền rùn rùn kéo nhau chạy trốn như lũ chuột bay chôn.

Tuy La Thông thắng trận nhưng cũng đã thở dốc, chạy riết đến cửa thành kê lớn rằng:

– Vị nào giữ cửa thành xin nghe cho rõ, nay có cứu binh đến, La Thông phá giặc vào đây, vậy hãy mau mở cửa thành đặng tôi kiến giá.

Ngày ấy nhằm ngày Ngâm quốc công Tô Định Phương giữ thành, vì Tàn nguyên soái truyền lệnh mỗi cửa ba ngàn quân, còn chúng tướng phải luân phiên giữ cửa, nên khi Tô Định Phương nghe tiếng kê, bèn lên thành xem thử, thấy La Thông đơn thương độc mã thì biết cứu binh đã đến, mới nghĩ thầm trong bụng rằng:

– Hồi khuya này ta nằm một điềm chiêm bao quái lạ, ta thấy Tô Lân mình vấy đầy những máu, đến quỳ trước mặt ta mà thưa rằng “Cha ôi! Con chết rất thảm thiết lắm cha, cũng bởi oan oan tương báo, không biết chừng nào mà trả đặng.” Nói dứt lời kể ta giật mình trở dậy. Ta nghĩ chắc điềm chiêm bao này có cơ lắm, chắc rằng La Thông nó hay biết việc cừ thù ngày trước nay kiếm cơ hại con ta mà báo oán, nên con ta hiện hồn về nói cho ta hay, đặng lo kế mà trả thù chứ gì!

Tô Định Phương nghĩ rồi, liền cất tiếng hỏi rằng:

– Bớ hiền đệ! nay cứu binh đã tới hay sao?

La Thông nghe kêu ngược mặt ngó thấy, muốn phóng Tô Định Phương một thương rồi đòi, sóng mắc đương lúc cầm quyền nên nén cơn giận dữ, xuôi theo một bề mà thưa rằng:

– Dạ, hôm nay cứu binh đã tới, vậy xin bác mở cửa thành đặt cháu vào kiến giá.

Tô Định Phương hỏi ý rằng:

– Hiền điệt đem theo bao nhiêu binh mã, và những tướng nào đi đó, sao không thấy Trình thiên tuế, còn dinh trại hiền điệt đóng ở nơi nào, ở đâu?

La Thông thưa rằng:

– Cháu đồng đi với chín nhà công tử, dẫn hai mươi vạn binh mã sang đây, dinh trại đóng ngoài vòng binh cách đây bảy dặm, Trình thiên tuế mắc ở lại thủ dinh.

Tô Định Phương hỏi:

– Hai anh em Tô Lân có đi theo đó chăng?

La Thông ngẫm nghĩ một hồi rồi thưa rằng:

– Dạ, hai anh em Tô huynh còn vận lương ở sau, nhắm chẳng bao lâu cũng tới.

Tô Định Phương thấy La Thông ngẫm nghĩ mà trả lời coi bộ lơ láo, thì nói thăm rằng:

– Chắc việc này quả có chẳng sai, vì nó đã hại con mình mà trả thù cho tổ phụ, nên mình mới thấy điềm chiêm bao đó, nếu mình cho cộp vào thành thì làm sao mà trả thù cho đặng, có khi mình cũng không còn nữa chứ! Chi bằng mình mượn dao giặc chặt đầu nó mà trả thù thì mới đã nư giận. Bây giờ để mình gạt nó để đánh cùng bốn phía, đặng bị tướng dữ nhai xương, mình giết cách khôn khéo như vậy thì mới khỏi tội.

Tô Định Phương sắp đặt mưu độc xong rồi bèn kêu La Thông nói rằng:

– Hiền điệt ôi! Long giá vừa ngự thành Nam, nếu mở cửa ra e binh Phiên làm hỗn, chắc bác cháu mình đồng tội, biết đồ cho ai?

La Thông hỏi:

– Bác nói như vậy vậy biết tính sao bây giờ?

Tô Định Phương nói:

– Vậy hiền điệt phải qua cửa Đông mới xong.

La Thông nói:

– Vậy bác qua mở cửa thành phía Đông đặt cháu qua đó.

La Thông nói dứt lời, giục ngựa hơi thương đông qua cửa Đông, bốn cửa thành đều có Phiên tướng trấn giữ nghiêm ngặt, vì sợ Đường tướng liều mạng đánh phá giải vây.

Khi La Thông chạy ngựa đến cửa thành phía Đông, xảy nghe pháo nổ vang tai, có hai viên Phiên tướng xông ra ngăn đánh, một tướng thì đội mũ kim khôi, mình mang

bào đỏ, mặt tợ lộ nôi, mắt to như lục lạc, bên tả đai tên, bên hữu mang cung, cưỡi ngựa ô truy, tay xách thiên phương họa kích; còn thêm một tướng nữa, đầu đội bao đánh xanh, mặt như thúng táo, mày râu rìa mắt to, mình mang kim giáp, tay cầm đồng đao nặng ước tợ trăm cân.

La Thông chận lại nạt rằng:

– Hai tướng đi tới hãy xưng tên họ cho mau!

Hai tướng nói:

– Hai ta là bộ hạ của Tô nguyên soái, vâng lệnh trấn giữ thành Đông này, anh là Ngũ Long, em là Ngũ Hồ, còn ngươi là vô danh tiểu tướng sao dám đơn thương độc mã đem mình vào chốn hiểm nguy?

La Thông cả giận nạt rằng:

– Hai ngươi chớ buông lời vô lễ, hãy tránh đường cho bọn soái đi thì hai ngươi mới còn hồn, nếu diên trì ắt mũi thương này không vị!

Ngũ Long Ngũ Hồ nghe qua cười ngất nói rằng:

– Mi là con nít ăn chưa no lo chưa tới, mà muốn vào cửa Đông saoặng? Ta chẳng nỡ giết đứa nhỏ dại đâu, thôi mi hãy trở về kêu tướng khác cho mau.

La Thông nổi nóng hét lên một tiếng hươi thương đâm nhâu, Ngũ Long cử kích đỡ ngăn, còn Ngũ Hồ nạt lớn rằng:

– Thằng tiểu nhi kia! Mi hãy coi đao ta chém đầu mi đây!

Ngũ Hồ nạt dứt lời hươi đồng đao bổ tới. La Thông múa thương đỡ bên tả đánh bên hữu, ba người đánh vù với nhau trên bốn mươi hiệp bất phân thắng phụ.

Đánh thôi giông gió nổi dậy, bụi bay kịt mù, tiếng binh khí khua nhau kêu rang rang, La Thông bị hai tướng vây đánh một hồi, mồ hôi ra ướt giáp, nổi giận hét lên một tiếng đâm Ngũ Long nhào xuống ngựa chết tươi, Ngũ Hồ thấy anh mình chết rồi trong lòng hoảng kinh, vừa quỳ ngựa bỏ chạy, bị La Thông tiếp luôn một thương nữa nát óc, theo anh cho có bạn.

Tuy La Thông giếtặng hai tướng, song tay chơn mỗi một rụng rời, mệt ã thở dốc, thúc ngựa tới cửa thành Đông, ngó thấy Tô Định Phương đứng ở trên thì kêu lớn rằng:

– Xin bác hãy mở cửa cho cháu vào với.

Tô Định Phương nói:

– Không được đâu hiền đệ, thành Đông là ngay dinh Tô Xa Luân, nó là nguyên soái nước Bắc Phiên, sức mạnh địch nổi muôn hùm, thêm kẻ bộ hạ nó cũng khá đông, đều toàn là anh hùng hào kiệt, nếu mở cửa thành thì chúng nó kéo theo mà vào, hai bác cháu mình khó nổi đỡ đương.

La Thông giận lắm nói rằng:

– Bác không mở cửa thành, có lẽ nào tôi bay lên choặng?

Tô Định Phương nói rằng:

– Hiền điệt, chẳng phải bác làm ngất đầu mà hiền điệt đem lòng trách bác, vì vâng mạng triều đình, bác nào dám vị tư vi kỷ, nếu mở cửa thành rủi binh giặc kéo vào thì phải lâm đại tội, vậy cháu hãy qua cửa Bắc bác mở tức thì.

La Thông nói:

– Tôi đã đuối sức, ngựa đã hết gân, chừng tôi đến cửa bắc xin bác nhớ lời chó nên từ chối nữa.

Tô Định Phương y lời qua cửa Bắc đợi La Thông.

Khi La Thông giục ngựa xông qua cửa Bắc, lúc đi gần tới xảy nghe pháo nổ, xông ra hai viên đại tướng cao lớn dềnh dàng, mười phần lợi hại. La Thông xem thấy hãy kinh, nghĩ thầm trong bụng rằng:

– Không xong rồi! Mình đã phá hết bảy vòng binh, lại giết thêm ba viên đại tướng, thì sức lực đã giảm rất nhiều, làm sao mà cự đương với hai tướng này? Chắc mình mắc kế Tô Định Phương, thiệt khó nổi tới lui biết mấy!

La Thông nghĩ rồi bạo gan xóc tới nạt rằng:

– Còn hai tướng này hãy xưng tên cho mau!

Phiên tướng nói:

– Ta là tiền bộ giá hạ tiên phuông của Tô nguyên soái, tên là Chuyên Mã Ngạn và Yên Mã Hô, nhà người thiết to gan lớn mật, dám thị chúng ta như cỏ rác, nay người lọt vào địa phận của hai ta trấn giữ, chó mong còn tính mệnh.

La Thông giận lắm nạt rằng:

– Bỏn soái phá hai cửa thành giết ba tướng, bộ hai người không sợ chết hay sao mà dám đón đường bỏn soái? Lời tục người thường nói: “Xe trước gây xe sau phải tránh”, sao hai người còn muốn noi theo dấu cũ? Nếu chộc giận bỏn soái, e hai đó hồn lìa khỏi xác.

Chuyên Mã Ngạn nổi xung hét vang như sấm, nói rằng:

– Thằng nhỏ kia! Chó có khoe khoang lỗ miệng, hãy lãnh cặp chùy của ông đây cho biết sức.

Chuyên Mã Ngạn nói dứt lời hươi song chùy đã tới. La Thông đưa thương ra đỡ. Kế Yên Mã Hô múa song phủ đến chém, La Thông cũng hất văng hết thấy, rồi đó ba tướng đánh nhau với nhau một trận.

Hai tướng Phiên người chùy người búa đều ra sức, La Thông cứ lo ngăn đỡ mà thôi, chó rảnh ta đâu mà đâm trả lại, Mã Ngạn đánh song chùy hay lắm, ban đầu còn trông thấy người, đánh thết đến sau chỉ thấy hai lần sáng chớp nhoáng hoặc tả hoặc hữu. Mã Hô múa búa cũng đại tài, chém dưới chặt trên, chiếu sáng rạng ngời.

La Thông một mình tả xông hữu đột, một đà thờ dốc, hươi thương đánh đỡ tung bừng, nghe tiếng vụt vụt tợ rồng bay phụng lộn, song Phiên tướng chẳng nao, múa búa

luân chùy đánh hoài, La Thông giận lắm ráng sức bình sinh cầm thương đỡ hất chùy ra, đánh vệt búa lại, thuận tay thương Mã Ngạn một thương ngay yết hầu chết tốt.

Lúc đó Mã Hồ lính quýnh hơi búa chém bậy chém bạ, kẻ bị La Thông cho một thương rồi đòi.

Khi La Thông giết đặng hai tướng Phiên, thì vui mừng chẳng xiết, ngồi trên ngựa nghỉ một hồi ngó lên trên thành thấy Tô Định Phương ở trên dòm xuống liền kêu lớn rằng:

– Xin bác hãy xét tình cho cháu, vì ngựa đà hết sức còn cháu cũng hết hơi, không có tài chi mà phá đến cửa khác nữa, vậy bác làm ơn mở cửa cho cháu vào trong với.

Tô Định Phương nghĩ thầm rằng:

– Nay ta muốn hại nó nên sai nó đi giáp vòng thành, không dè sức lực nó mười phần mạnh mẽ, đi đặng ba cửa rồi, thôi ta gạt nó đi đến thành Tây cho biết mặt to Xa Luân là tướng dữ, thiệt nó mà gặp Xa Luân, chẳng khác dê kia gặp cọp, trứng gà chọi vào đá xanh, nếu muốn khỏi họa sau, thì ta phải lo mưu trước.

Tô Định Phương nghĩ rồi, cất tiếng nói với La Thông rằng:

– Hiền điệt ôi! Xin hiền điệt miễn chấp, thiệt đã chịu muôn ngàn sai lỗi cùng hiền điệt, bác cũng biết hiền điệt lao tâm mệt sức biết chừng nào, đáng lẽ bác phải mở cửa thành ra rước hiền điệt vào mới phải, ngặt vì nguyên soái mới truyền lệnh cấm không cho mở cửa này, nếu bác vi lệnh mở ra, chắc bị nguyên soái bắt tội, thiệt bác lo buồn hết sức, song không biết tính làm sao bây giờ?

La Thông nghe nói trái như vậy trong lòng giận lắm, nói rằng:

– Thiệt bác nói lời ấy phi lý lắm, bác đường đường là một vị tướng, còn tôi cũng là đấng anh hùng, nay bệ hạ bị vây tôi đem binh cứu giá, sao bác không mở cửa cho tôi vào, lại bắt đi đánh ba cửa, nói đến thành Bắc Thì mở cửa cho vào, tôi đến đây rồi bác cũng nuốt lời nữa, bộ bác nói tôi làm phản nên chẳng cho vào, hay là bác có ý tư thông với Bắc Phiên nên kiếm kế gạt tôi mà ngăn người cứu giá?

Tô Định Phương nghe mấy lời La Thông nói thì hoảng kinh nói:

– Hiền điệt! Không phải bác có lòng tư thông với Bắc Phiên đâu, vì lệnh nguyên soái nghiêm ngặt lắm, nên khó mà trái đặng.

La Thông hỏi:

– Vì có nào mà nguyên soái không cho mở cửa thành phía Bắc?

Tô Định Phương nói:

– Bác thấy lệnh truyền như vậy thì hay vậy, chớ bác cũng chưa rõ đặng nữa.

La Thông nói:

– Tuy nguyên soái cấm mặc lòng, song có cứu binh đến nhắm mở cũng không có lỗi gì, dẫu nguyên soái chẳng nghĩ mà bác tội, thì cháu tình nguyện chịu cho, xin bác đừng nghi ngại, cháu quyết không dám sai lời.

Tô Định Phương nói:

– Nếu thiết cứu binh thì vào thành Tây cũng được, lựa phải nằng nặc đòi vào thành Bắc mớiặng hay sao?

La Thông nghe qua giận lắm nói rằng:

– Tôi coi ý cũng đủ biết rồi, đâu cần phải nói nhiều lời như thế, phải hỏi tôi mới vào, thì phá thành Tây trong nháy mắt cũng xong, vì tôi đã đánh trọn ba cửa rồi, người ngựa đều đuối, nay bảo tôi đến đánh thành Tây, là cố muốn mượn tay giặc giết tôi, thiệt lòng bác quá độc ác không biết thương đến lương đồng trung thần.

Tô Định Phương nghe La Thông nói trúng tim đen mình thì hổ ngươi lắm, mới kiểmlời tráo trở nói rằng:

– Hiền điệt là anh hùng hào kiệt, ai mà chẳng nghe danh, đâu có loài Phiến nô nào tài hơn, mong lòng sát hại hiền điệt đặng.

La Thông chẳng thèm đáp lại, nghĩ thầm rằng:

– Rất đổi ba cửa kia ta còn phá nổi, huống gì nay còn có một cửa Tây này, mà ta không phá nổi hay sao? Vậy ta phải ráng sức một phen, không lẽ người bắt ta đi vào ngõ nào nữa mà sợ.

La Thông nghĩ rồi, giục ngựa giông riết đến Tây thành.

Khi La Thông đến cửa Tây thì mặt trời đã lặn, còn trong lòng lại đói, kẻ nghe tiếng pháo nổ vang, ngược mặt xem coi thấy một viên đại tướng dẫn bốn chục tướng cạnh xông ra, kẻ vác đao người xách búa, kẻ giáo người roi, viên đại tướng ấy lướt tới hét rằng:

– Thằng nhỏ kia! Hãy dừng ngựa lại, thành Tây này là chỗ bốn soái trấn thủ, sao mi dám cả gan đến đây mà nạp mạng?

La Thông nạt rằng:

– Ngươi tài nghệ bao nhiêu mà dám đón đường bốn soái, vậy chớ ngươi tên họ là chi? Hãy phân cho ta rõ mà chịu chết cho rồi.

Phiến tướng nghe qua cười ha hả nói rằng:

– Nếu mi muốn biết tên họ ông, thì phải lắng tai mà nghe cho rõ. Ta là Hồng Bào Đại Lực Sĩ nguyên soái Tô Xa Luân, ngươi có biết cây búa của ta lợi hại hay không, mà dám đến đây nạp mạng?

La Thông giận lắm nói rằng:

– Ta cho mi một thương chết cho khuất mắt mới đã nư giận, vì bọn mi vây chủa ta tại Mộc Dương thành, thiệt tội kia đáng số, nay còn đón đường bốn soái nữa sao?

Tô Xa Luân nạt rằng:

– Ngươi chớ khoe tài, hãy lãnh cây lão phủ khai sơn của ta đây cho biết mùi!

Tô Xa Luân nạt dứt lời, bèn hơi búa chém tới, La Thông đưa thương ra đỡ, vì Xa Luân sức mạnh phi thường, còn La Thông đánh đã trọn ngày nên sức lực suy giảm rất nhiều, phần thì bụng đói, bị Xa Luân chém một búa, làm cho con ngựa phải thối lui hơn năm chục bước.

Nếu lấy tài mà so sánh với nhau thì La Thông thua Xa Luân cũng chẳng bao nhiêu, nhưng vì đang đói mệt nên thua sức. Lấy lại thể, La Thông giục ngựa xốc tới hét rằng:

– Phiên tướng! Hãy coi cây thương của bốn soái đây.

La Thông hét dứt tiếng liền hơi thương nhắm yết hầu Xa Luân đâm tới, Tô Xa Luân đưa búa đỡ vệt mũi thương qua một bên, rồi chém trả lại, La Thông cử thương ngăn đánh, song La Thông cứ lo cử gạt liên liền, chớ không hờ tay mà đâm trả lại, ráng cầm cự đến hai mươi bốn hiệp thì đã hết sức.

Tô Xa Luân thấy La Thông miệng thở ô ô, tay chân lết bết, trong lòng mừng thầm, truyền quân áp lại phủ vây mà bắt sống.

Quân Phiên nghe lệnh truyền liền áp lại vây bịt bùng, roi đánh chân ngựa, đao chém vào mặt, siêu bổ trên đầu, mâu đâm vào ngực, chùy đá trên lưng, gươm đánh dưới chân, gươm chém sau ót, kích đâm vào họng.

La Thông kinh hồn hoảng vía, một cây thương đỡ trước ngăn sau, đánh bên tả, vệt bên hữu, trên đỡ cho người, dưới che cho ngựa, duy sợ cái lão phủ khai sơn của Tô Xa Luân hơn hết.

Binh tướng vây phủ bốn phía, tiếng binh khí nghe khua rộn rã, chớp nháng rạng người, La Thông thấy tứ bề tinh là gươm, giáo, kiếm, kích búa giăng, thì than rằng:

– Chắc mạng ta phải chết tại trận này, vì không có người tiếp cứu.

Tô Xa Luân nói lớn rằng:

– Tánh mạng ngươi nay ở trong tay bốn soái, sự tha giết cũng tại nơi ta, chớ trông ai đến cứu mất công, dầu muốn chạy cũng không đường, chỉ bằng xuống ngựa đầu hàng bốn soái cho xong, nếu nói nửa tiếng không ắt ngươi phải tử trận, còn không chết thì cũng bị ta bắt sống.

La Thông nghe rồi hồn phi thiên ngoại, vô kế khả thi, duy cứ đánh cầm chừng mà chịu, tới đâu hay đó.

Còn Tô Định Phương ở trên thành, xem thấy La Thông bị binh Phiên vây phủ mịt mù, trong lòng vui mừng chẳng xiết, nói thầm rằng:

– Nay ta mượn giáo Phiên giết nó dâng trả thù cho con, từ rày về sau họ La có tuyệt diệt, thì họ Tô ta mới đứng được vững vàng.

Đây nói qua Xích Bích Bửu Khương Vương, thừa tướng Đồ Phong và Đồ Lư công chúa đang ở trong ngự dinh đèn đuốc sáng rõ, bỗng nghe có tiếng trống kêu vang như sấm, quân binh la ó. Khương Vương hỏi:

– Chuyện chi ngoài dinh dữ vậy?

Quân binh râu rắng:

– Nay có Đường tướng La Thông, tuổi nhỏ mà đại tài, phá hết ba cửa dinh, giết năm viên hổ tướng, bây giờ va tới thành Tây, bị nguyên soái truyền lệnh quân binh phủ vây chặt bắt sống.

Đồ Lư công chúa nghe mấy lời tấu của tên quân thì kinh hãi nghĩ rằng:

– Mình đã tính việc trăm năm, nên báo La Thông kéo binh tới đây, rồi mình sẽ nội công ngoại kích mà cứu Đường Vương, nay người đã phá ba dinh, người lao ngựa mệt, còn Tô Xa Luân tài lắm, e cho tiểu tướng quân nan tồn tánh mạng, nếu rủi có điều gì, lẽ nào người không trách mình nói gạt, chi bằng ra đó tiếp cứu cho người biết lời vàng đáng chẳng sai.

Đồ Lư công chúa nghĩ rồi bước tới quỳ xuống râu rắng:

– Xin vua cha cho con xuất trận tiếp chiến với tô nguyên soái, vì La Thông là tướng đại tài, lúc nọ đánh phi đao con vắng mắt, nên con e cho Tô nguyên soái sa cơ bại trận, thì nước nhà chẳng còn.

Lang Vương nghe râu mừng rỡ nói rằng:

– Lời con phân hữu lý, vậy hãy ra chợ chiến cho mau.

Đồ Lư công chúa bái tạ, đơn thân độc mã xuất trận, chớ không dẫn theo nữ Phiên. Khi đến Tây thành thấy binh đông vô số, kể nghe tiếng người nói lớn rằng:

– Chắc mạng ta phải chết không người tiếp cứu.

Đồ Lư công chúa nghĩ thầm rằng:

– Rõ ràng tiểu tướng quân kêu với ta đó!

Đồ Lư công chúa nói rồi cất tiếng kêu lớn rằng:

– Chúng tướng hãy mở vòng binh chớ nên chậm trễ, ta vào tiếp chiến cùng nguyên soái mà bắt sống La Thông.

Chúng tướng nghe công chúa kêu liền dừng tay tránh vệt hai bên, để Đồ Lư công chúa giục ngựa xông vào.